

Hagai - comentarii E. P. Vedder Jr.

În anul al doilea al împăratului Darius, în luna a șasea, în ziua întâi a lunii, cuvântul Domnului a fost prin profetul Hagai... Așa zice Domnul oștirilor: Luați aminte la căile voastre! Suiți--vă la munte și aduceți lemn și construiți casa! Și Eu Îmi voi găsi plăcerea în ea și voi fi glorificat, zice Domnul. Vă așteptați la mult și, iată, a fost puțin; și când l--ați adus acasă, Eu l--am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din cauza casei Mele care stă pustiită, în timp ce voi alergați fiecare pentru propria lui casă. Hagai 1.1,7-9

La decretul împăratului persan Cyrus, o rămășiță a evreilor se întorsese din Babilon la Ierusalim, pentru a reconstrui templul lui Dumnezeu. Curând s--au lăsat descurajați de împotrivirea cu care s--au confruntat și, în loc să reconstruiască Templul, au început să clădească pentru ei înșiși case confortabile. Atunci Dumnezeu i-a trimis pe profeții Lui, Hagai și Zaharia, ca să--i îmboldească să reia construirea casei Lui. El Și--a retras binecuvântarea câtă vreme ei erau absorbiți de confortul lor propriu, în detrimentul Lui. El voia ca ei să construiască pentru plăcerea și gloria Lui. Este acesta și pentru noi cel mai important scop în viață?

Cele cinci profeții ale lui Hagai sunt date cu atenție. Ele au fost rostite într-un interval de mai puțin de patru luni. Dumnezeu este cu totul deasupra și în afara timpului, dar ține cu grijă evidența timpului în legătură cu ai Lui, atât în privința eșecurilor, cât și a ascultării. El poate folosi un slujitor timp de mulți ani sau, dimpotrivă, pentru o misiune clar delimitată. El i-a folosit pe Hagai și pe Zaharia să încurajeze poporul Său și astfel să--i ajute în mijlocul împotrivirilor pe care le înfruntau din partea vrăjmașilor lor.

Domnul ne spune și nouă: „Luați aminte la căile voastre“. El știe cu precizie tot ce facem și de asemenea tot ce lăsăm nefăcut. El cere pe drept cuvânt primul loc în viețile noastre și știe foarte bine dacă noi îi dăm sau nu locul care este de drept al Lui. Da, să--l dăm ceea ce l se cuvine, nu doar resturile!

„Acum, fii tare, Zorobabel!“, zice Domnul. „Și fii tare, Iosua, fiu al lui Ioțadac, marele preot! Și fiți tari, voi, tot poporul țării“, zice Domnul, „și lucrați, pentru că Eu sunt cu voi!“ zice Domnul oștirilor. „Cuvântul prin care am făcut legământ cu voi când ați ieșit din Egipt și Duhul Meu rămân în mijlocul vostru; nu vă temeți! ... Al Meu este argintul și al Meu este aurul“, zice Domnul oștirilor. Hagai 2.4,5,8

Dumnezeu înflăcărase inimile căpeteniilor și ale celor din popor și ei începuseră din nou să zidească Templul Domnului. Totuși se pare că unii vorbeau de rău templul care se construia, comparându-l cu templul lui Solomon pe care îl văzuseră în tinerețe. Templul care se construia acum nu era nimic în ochii lor.

Dar Domnul aprecia eforturile care se făceau și zelul reînnoit al lucrătorilor. El Se identifică fără rezerve pe Sine Însuși cu această lucrare și cu cei care o împlineau. „Eu sunt cu voi“, le spune El prin profet. În plus, ei aveau Cuvântul Său și Duhul Său printre ei. Mai mult de-atât ce le mai trebuia? Chiar dacă lucrătorii erau săraci și nu aveau la dispoziție rezervele bogate de argint și de aur pe care le strânsese David pentru construirea templului, Domnul le amintește că argintul și aurul sunt ale Lui. În Psalmul 50, El ne spune că ale Lui sunt orice animal al pădurii, fiarele de pe o mie de dealuri, toate păsările munților și tot ce mișcă pe câmp. Iar în 1 Corinteni 3.22-23, El spune: „Toate sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lume, fie viață, fie moarte, fie cele prezente, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre; și voi, ai lui Hristos, iar Hristos, al lui Dumnezeu“. Cum ar trebui să ne încurajeze asemenea cuvinte pe noi astăzi!

Ecclasiastul 7.10 ne avertizează împotriva privirii nostalgice spre trecut, un pericol care îi pândește mai ales pe credincioșii mai în vârstă. În loc de așa ceva, să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru prezența Domnului cu noi și pentru toate resursele pe care ni le dăruiește.

Pentru că așa zice Domnul oștirilor: „Încă o dată – este puțin timp – și voi clătina cerurile și pământul și marea și uscatul. Și voi clătina toate națiunile și dorința tuturor națiunilor va veni; și voi umple casa aceasta cu glorie“, zice Domnul oștirilor... „În ziua aceea“, zice Domnul oștirilor, „te voi lua, Zorobabel, slujitorul Meu, fiu al lui Șealtiel“, zice Domnul, „și te voi face ca o pecete; pentru că Eu te-am ales“, zice Domnul oștirilor. Hagai 2.6,7,23

Oricare ar fi împrejurările în care este făcută o profeție, Domnul Isus este punctul central al fiecărei profeții. Numeroase profeții vorbesc despre suferințele și moartea Lui, dar multe, la fel ca acestea din Hagai, se referă la ziua glorioasă când El Își va ocupa locul cuvenit aici, pe pământul unde altădată a fost disprețuit și respins de oameni.

Noi, creștinii, așteptăm cu dor apropiatul moment al Răpirii, când vom auzi strigătul Lui și Îl vom întâlni pe nori, ca apoi să fim pentru totdeauna cu El. Nu încape îndoială că această așteptare este un lucru bun. Dar iubim noi de asemenea arătarea Lui, momentul despre care vorbește Dumnezeu în pasajul acesta prin profetul Hagai? De-a lungul istoriei, oamenii au căutat un conducător care să poată rezolva problemele acestei lumi. Aceasta a fost dorința tuturor popoarelor. Dar toți conducătorii în care oamenii și-au pus speranța i-au dezamăgit curând.

Omul lui Dumnezeu, Domnul Isus, urmează încă să vină. Înainte ca El să Se întoarcă pe pământ, pământul va fi clătinat și curățit prin judecată. Aceste judecăți solemne ne sunt prezentate în Apocalipsa începând cu capitolul 6. Odată cu întoarcerea Lui se vor întâmpla pe pământ schimbări minunate. Mediul înconjurător va fi curățat, deșertul va înflori ca un trandafir, iar El va domni în dreptate absolută. El este pecetea pe care o reprezintă Zorobabel în acest pasaj, Cel în care promisiunile lui Dumnezeu sunt da și amin!